

דברי תכפר

לא משנה מה אנשים
חושבים עליך, תמיד
תמשיך לשיר את השיר
שלך.

גיליון מס. 2914 * יט שבט תשפ"ו * 6 בפברואר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער על
פטירתו של חברנו
ויקטור (ברק) בן רשף ז"ל
ומשתתף בצערם של
צילה, יבין, אביתר, דביר ודני

נפרדים מ-ויקטור

ויקטור פרידלנדר נולד בסקוטיה, ניו יורק, באוקטובר 1944, להוריו רגינה וסידני. אמן וציר, איש אשכולות, שספג בבית הוריו מודעות ואכפתיות רבה למעמד הפועלים, ולכל הקורה בעולם ובחברה, והתנגד נחרצות למלחמת וייטנאם.

בעל תואר ראשון בסוציולוגיה ואנתרופולוגיה, ותואר שני באנתרופולוגיה כלכלית ומודלים מתמטיים במדעי החברה.

נדמה שויקטור תמיד הסתכל על החיים מזווית של אנתרופולוג סקרן, ואהב דיונים והתפלפלות, התנצחות רצינית ומחויכת.

ב-1969 עלו הוריו ארצה לראש פינה, בעקבותיהם עלה ויקטור בדצמבר 1971 ולאחר שירות בצה"ל הגיע לקיבוץ בו גר כבר אחיו דני, בספטמבר 1975.

ויקטור עברת את שמו לשם יוצא דופן ומלא מעוף - ברק בן רשף.

ב-1977 התקבל לחברות. באותה שנה הוא נישא לצילה, והם התברכו בשלושה בנים: יבין, אביתר ודביר. ההורים, רג'י וסיד, באו לגור כאן ב-1977.

ויקטור עבד בענף אבוקדו-בית כעשר שנים, עד 1991, ולאחר מכן ניהל גידול של פרחי פרוטאות ליצוא, שלא צלח. אח"כ עבד בבקרת איכות בבתי אריזה באזור. דמותו החיצונית הייתה מוקפדת ובלתי שגרתית, חובש כובע חום עם נוצה, וסט עמוס בהרבה כיסים, שמי יודע מה יש בתוכם, סכין, מקטרת, מקל מענף מסוקס, ולאורך שנים – כלבה מתנשפת הולכת לצידו.

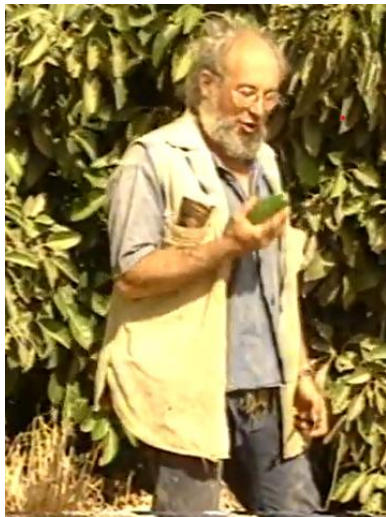

כאמן עסק ויקטור ברישום ובציור, וגם בפיסול. ציוריו עיטרו את שער "דברי הכפר" והוצגו בתערוכות במוזיאון ישראל, בית יגאל אלון, בתל אביב ובירושלים (האחרונה – יחד עם יבין, אמן בפני עצמו).

ויקטור התאפיין כאמור בראיה רחבה וערכית של החיים, והשקיע מחשבה בטעון שיפור, מזווית של דאגה לזולת. בתהליכי השינוי, הוא שאף לשימור הערבות ההדדית, הוגנות ושיוויון, בדגש על חינוך איכותי ודאגה לפנסיונרים.

הוא פעל להקמת ועדת ביקורת בקיבוץ, והשתתף מתוך עניין אמיתי בוועידות של התק"מ, וכן כמזכיר מפלגת העבודה בכפר הנשיא. שנים ניהל את פניות בני המשק לתמיכה כספית בלימודים על-תיכוניים, כאשר עדיין הרשינו זאת לעצמנו. בתקופת הפנסיה ויקטור השקיע במחקרים שעסקו במודל לאיבחון וניתוח מערכות חברתיות, והיה בקשר עם אקדמאים מאירופה.

בתקופה האחרונה מצבו התדרדר, כאשר צילה ויבין וגם חבריו מהמילואים, ומוסדות הקיבוץ, תמכו ועזרו ככל האפשר. בתור הבן שגר כאן בקיבוץ, יבין נשא ברוב הנטל, במסירות רבה.

ועכשיו, ויקטור, זמן לנוח, ליד האבוקדו והפרוטאות.

צילה, יבין, אביה, דביר ודני – כולנו אתכם.

רחל גינת

ויקטור היה חידה בעיניי חברים שלא הכירו אותו מקרוב.

הוא היה אחר מבחינת הסתכלותו על העולם.

ויקטור חקר התנהגויות ואמונות של קבוצות רבות של אנשים בעולם. הוא היה איש חושב וכותב ומצייר. היה לו עולם פנימי עשיר שהתחבר אל הטבע. אהבתי לשמוע את הצחוק של ויקטור.

יכולנו לשבת שעות אחרי ארוחת צהריים בחדר האוכל יחד עם דוד א. להחליף בינינו מילים ומשפטים שרק אנחנו הבנו והיינו מתגלגלים מצחוק של הנאה כל אחד מהמילים של האחר.

מאוחר יותר עם השנים מצאנו את עצמנו רק שנינו נהנים מהחידודים ובדיחות הדעת אחד של השני.

מאוד כאב לי שויקטור חלה.

היינו נפגשים בבית הקפה של המפגש בשישי. ועדיין צוחקים בציניות על העולם ועל עצמנו, בין הסיפורים על מחלה וטיפולים.

בימים האחרונים, מאוד רציתי לבוא לביתו, לבקר ולהיפרד. כי הבנתי שהגיע השעה.

אבל ירד גשם, ולא היה לי עם מי להגיע אליו... ואני לא הגעתי.

ויקטור נפטר עבר לעולם אחר, כל כך רציתי להיפרד ממנו בחיוך בחיבוק בלחיצת יד, במשהו, ולא הספקתי.

ויקטור שלי, תמיד אני אתגעגע אליך, לצחוק איתך ביחד ולהתפלפל.

אני בטוחה שניל ואתה תשמחו להיפגש שוב אחרי 23 שנה.

תעלו זכרונות על הימים היפים של עצי האבוקדו הצעירים....

אנא חבק אותו בשמי.

נוח על משכבך בשלום איש יקר.

שושנה שרקי

היה אדם ואיננו

השבוע הלך לעולמו ברק בן רשף שהיכרנו אותו גם כויקטור פרידלנדר. ויקטור האנתרופולוג שידע כמה דברים על פטריות הזייה אינדיאניות. משהו כמו "משנתו של דון חואן" של קרלוס קסטנדה. וגם רשם בחסד. הייתי יכול לשבת שעות מול רישום שלו ולצלול לתוכו ולשכוח לצאת. בשנים האחרונות הסתובב במשעולי הקיבוץ ובשדות עם מקל עבות ומקטרת. ולפעמים עצר כדי לשוחח איתי ולזרוק איזו בדיחה עוקצנית על פרזיזנט טראמפ. אהבתי מאוד את הוריו סיד ורגינה שהיו בני אדם נהדרים וכמה כיף לו שגדל אצלם. גם דני. השבוע הלך לעולמו לאחר מחלה קשה. אני משתתף בצערם של בני משפחתו דני אחיו, צילה, יבין, אביתר, ודביר. חבל על דאבדין ולא משתכחין. אזכור אותו תמיד.

היה אדם ואיננו | לחברנו ויקטור פרידלנדר

אומרים הִּיהָ אָדָם וְאֵינָנוּ

כָּל עוֹד הִּיהָ אָדָם

לֹא הִּיהָ אֵינָנוּ,

עֲכָשׁוּ שְׂאִינָנוּ

אֵין אָדָם?

עוֹד יָמִים יִגִּידוּ

הִּיהָ אָדָם, הֵלֶךְ בִּינָנוּ

בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר הִּיהָ

אוֹהֵב וְנֹאֶהֱב

הִּיהָ חַי ...

עֲכָשׁוּ שְׂאִינָנוּ

עוֹד הוֹלְכִים תְּוִי פָּנָיו

הַמִּתְפַּזְרִים וְנִטְמָנִים בְּנוֹף.

מֵהַיּוֹם נִמְצָאנוּ סָבִיב

בְּהַרֵי הַבְּזָלֶת הַכֶּהִים

בְּעֵצִים מֵרְטִיטִים בְּסֶעֱרָה

בְּצִפְרִים הַנּוֹדְדוֹת

הַרְחֵק מִכָּאן.

אומרים הִּיה אָדָם וְאֵינֹנוּ
עֲכָשׁוּ שְׂאֵינֹנוּ עוֹד
נִמְצָאנוּ בְּפְנֵיהֶם הַמְּשִׁתָּנִים לָאֵט
שֶׁל אִשְׁתּוֹ, שֶׁל יֶלְדָיו
שֶׁל בֵּיתוֹ שְׂאֵהָב
וּבְלִבּוֹ.

ציירתי אותו כמו בפעם האחרונה שנפגשנו עם החיור והמעיל

חיים גורי

השבוע לפני שמונה שנים ב-31.1.2018 חיים גורי הלך לעולמו.
שבע שנים ושירים הלך. לאחר שכתב כבר כמעט על הכול.
על המלחמה ועל החיים ועל הזקנה ועל המוות.
ובכל זאת מה לא הייתי נותן בשביל עוד
ספר שירים אחד אחרון שלו. ודי.

אחותו חנה הייתה מורה שלי לספרות וביתה ניצן הייתה בת כיתה שלי.
את השיר כתבתי עם היוודע דבר פטירתו.

הלילה חיים גורי מת.
ובבקר נעשה
קצת עצוב מזה שכלם
הולכים לי ככה אחד אחד.

הנה מטלות גופותיהם
בשורה ארקה מזמן כבר לא אתנו,
הרחק מהמוננו הסואן והגועש,
בררת מחדל רפה ויפת נפש
שכבר מעבר לפחניזת החברתית
הכמהה כל כך כמהה לריטינג
עורגת על תקניזות מציאות,
אקס פקטור וכוכב נולד,
נופלת או רצה אחר המיליון.

מיאש כתבתי בגוגל "חיים גורי"
וקבלתי "גורי אלפי".
31.1.18

הציור נעשה לפי צילום מוקדם שלו.
היה יפה ככוכב קולנוע.

סוף סוף מנהיג שהשמועות לגביו נכונות, אימא של איימן עודה ערביה

פינת הקריקטורה השבועית: בן גביר מתרגם את וולטר לכהניסטית

שבת שלום עשו אהבה לא מלחמה

בוקר טוב, יום חמישי

זהו, חלפה עברה השעה בה הטור צריך לרדת לדפוס. דורית צחור מחכה שאשלח, אבל השבוע אין טור. רציתי לכתוב, ועדיין אני מתכוונת לכתוב, דברים לזכרו של ויקטור בן רשף, אם אכתוב בשבוע הבא, עדיין יהיה נכון לזכור ולהזכיר את ויקטור.

שבת שלום לכל קוראי דברי הכפר

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@

הכירו את משפחת אזרן:

שלום ואיזה כיף!

אנחנו אשר (אשי) וענבל אזרן.

גרים בקיבוץ בשנים האחרונות.

מגדלים פה שלושה מתוקים: עלמא (8), בר אליה (6) ויעלה הקטנה בת שנה.

אשי, מטפל ברפואה סינית, בקליניקת "עץ הזית" - קליניקה קהילתית בחצור הגלילית.

ענבל, מטפלת במרכז מפנה (התערבות טיפולית מוקדמת ומחקר באוטיזם של הינקות) בראש פינה.

אנחנו משפחה שאוהבת לעבוד בגינה ולהיות בטבע, לרקוד לשמוע מוזיקה, ולהנות עם חברים טובים.

אוהבים להגיע לאירועים קהילתיים וגם לקחת חלק בעשייה, ולא מוותרים על בציר טוב של תל רומן כמובן.

כבר 7 שנים שהקיבוץ הוא הבית שלנו והקהילה היא המשפחה.

החיבור לקיבוץ מגיע מתוך רצון לחיות בסביבה קהילתית, ערכית ופשוטה, עם שכנות טובה, מעורבות ותחושת יחד. חשוב לנו לקחת חלק בחיי הקהילה, לתרום ממה שאנחנו יודעים ויכולים, ולגדל את ילדינו במקום שיש בו חיבור לאדם, לטבע ולחיים משותפים.

שמחים ומתרגשים להיות חברים !

הכירו את משפחת ג'ויס:

לכבוד חברי קהילת כפר הנשיא, נעים להכיר!

אנחנו משפחת ג'ויס – דייוויד (37), נגה (36), יונתן בן השנה והחתול ג'ורג'.

עברנו לגליל העליון לפני 4.5 שנים בעקבות העבודה והתאהבנו באזור הכי יפה בישראל. למרות קשיי המלחמה נשארנו ואפילו התגבר הרצון שלנו להקים פה בית.

דייוויד במקור מאנגליה ונגה במקור מיבנה.

הכרנו לפני 11 שנים בצרפת בלימודי יינות וכרמות, עבדנו ברחבי העולם ולאחר תקופה בצרפת, החלטנו שאנחנו רוצים לגור בישראל. כיום שנינו עובדים ביקב רמת הגולן - דייוויד מבקר איכות ונגה ייננית. בזמננו הפנוי, אנחנו מאוד אוהבים לטייל בארץ ובעולם, לבשל, לארח ולגדל צמחים.

לפני שנה נולד בנו הבכור יונתן שהרחיב לנו את המשפחה ואת הלב. אנחנו מאוד מתרגשים להצטרף לקהילה החמה של כפר הנשיא ולגור ליד שכנים שהם גם חברים.

שירי מלחמת חרבות ברזל

"אולי תיפתח הדלת" הוא סינגל ישראלי שיצא לאור ב-7 באוקטובר 2024 כחלק מפרויקט ההנצחה "שבעה שירים באוקטובר" של גלגלצ וגלי צה"ל. השיר נכתב והולחן על ידי התצפיתנית דניאלה גלבווע, יחד עם חברותיה ליחידה בבסיס נחל עוז שנפלו בטבח ב-7 באוקטובר 2023: סמ"ר ים גלס וסמל אביב חג'ג'.

אולי תפתח הדלת

ואם אי פעם אמות
לפני שיגיע זמני
אני רוצה שתחגגו את החיים
מצטערת על הצער שגרמתי לכם
מתגעגעת כל כך ואוהבת מאוד
שתדעו שאני במקום טוב
ותראו עולם יפה בשבילי
ותעריכו כל רגע בחיים
אם לפעמים תחייכו לעננים
אני אהיה שם תמיד,
אהיה שם בין העננים

סמל אביב חג'ג' ז"ל

ואם אי פעם אמות
לפני שיגיע זמני
אני רוצה שתחגגו את החיים
שתקומו כל בוקר עם חיוך על הפנים
וגעגוע קטן על הלב
ואל תתנו לאף שניה להתבזבז
ותראו עולם יפה בשבילי
ותעריכו כל רגע קטן בחיים
אם לפעמים תחייכו לעננים
אני אהיה שם תמיד,
אהיה שם בין העננים

סמ"ר ים גלס ז"ל

רוני לניאדו	6.2
כרם הלל שוורץ	
אליה כהן	
גלית סולומון	7.2
גליל רוזנקרנץ	
אבישי עומר	
שילה אנטיס	8.2
מיטל גלוק	
אילן מדינה	9.2
כרמל רוזנקרנץ	10.2
דוט שיינגזיכט	11.2
מיה קפלן	
נרי קרוקובר	
נועם גבאי	
יעל שפרונג	12.2
חנן ווטרמן	

סיפור לשבת

אישה בת שבעים תכננה חגיגה לכבוד יום ההולדת שלה. לרגל המאורע היא קנתה בד יפהפה והזמינה תופרת להכין שמלה אלגנטית, אחת כזאת שגורמת לך להרגיש שוב חיה.

האישה גם קנתה עגילי כסף יפים, וכשהיא ענדה אותם והסתכלה במראה, היא חייכה: היא נראתה צעירה יותר. כי כן, 'הצגת בכורה' של משהו חדש תמיד מרוממת את הרוח.

ואז היא התחילה לבשל. היא רצתה לפנק את האורחים היטב: אחיותיו של בעלה, ואחיו שיביא גם את האימא שלהם, אישה כמעט בת 100.

חדר האוכל נראה מושלם: מפת שולחן נקייה, צלחות חגיגיות, ושולחן ערוך מלא באוכל טעים.

כשהגיעו, הושיבו את האימא במקום הכי טוב. כלת יום ההולדת כבר לבשה את השמלה החדשה והעגילים הנוצצים שלה ונכנסה לסלון. כולם קראו "וואו!" והיא הרגישה מאושרת.

הרימו כוסית ראשונה לחיים, ואז גם את השנייה. ופתאום אחת האחיות אמרה: "את ממש מפתיעה אותי. בשנות השבעים לחייך, האם זה הגיוני לתפור שמלה חדשה ולקנות עגילים? בשביל מה? אם את לא יוצאת, את לא עובדת, ואת אפילו לא הולכת לתיאטרון. הארון שלך בטח מלא. תלבשי את מה שכבר יש לך".

האחרות הנהנו, ובאותו רגע השמלה הפסיקה להיראות כל כך נוחה, העגילים הרגישו כבדים, והחיוך נמחק לאישה מהפנים. היא נשארה שקטה, עם מבט אבוד, לא רצתה לטעום ביס מהאוכל.

ואז הסבתא בת ה-100 דיברה, וכולם השתקו. "אני באה ממשפחה של מאריכי חיים", היא אמרה בקול רועד. "אימא ואבא שלי חיו למעלה ממאה שנים. ואני זוכרת שכאשר מלאו לי 90, אבא שלכם הלך לשוק וקנה לי צעיף בצבע יין. הוא הניח אותו על הכתפיים שלי ואני בשמחה המשכתי ללטף אותו לאורך כל שנות התשעים שלי! כי זה לא הגיל שחשוב, זו הנשמה. דברים יפים מלווים אותנו בכל גיל".

ואז היא הסתכלה על בתה שביקרה את השמלה: "ואת, בתי, אני הולכת להגיד לך משהו: שמרי על לשונך. אל תזרקי מילים לאוויר, לפעמים הן כואבות יותר ממכה".

האימא אמרה שהיא עייפה והלכה לשכב. האווירה בשולחן השתנתה: נהיה כבד, בלי צחוק, בלי הנאה. האחות התנצלה, אבל הנזק כבר נעשה. כי יש מילים שמרעילות, ואי אפשר לקחת אותן חזרה.

באותו רגע הגיעה אחיינית נוספת עם בעלה. הם נכנסו בצחוק, חיבקו את כלת המסיבה. הגבר כרע ברך ונתן לה זר ורדים, מדקלם שורה משיר של משורר ידוע. האחיינית הוציאה קופסה קטנה ובתוכה שרשרת יפיפייה. היא ענדה אותה לצווארה של דודתה, לקחה אותה למראה וחיבקה אותה חזק.

זזה היה כמו לפתוח חלון של אור. פתאום כולם חייכו, השיחות זרמו, והאווירה שוב נהייתה חמימה ועליזה. האישה בת השבעים נראתה זוהרת, שמחה, חיה.

החיים האלה ניתנו לנו כדי ליהנות בהם, בגיל עשרים, ארבעים או שבעים. אבל יש אנשים שמילותיהם נוטפות רעל, ויש אנשים שהם משב רוח נושא אהבה.

הלוואי ותמיד נהיה מוקפים בכאלה מהסוג השני. וחשוב עוד יותר, שנהיה כאלה בעצמנו!

עיבוד מספרדית לעברית – חמדה גלעד ©

